

закипя от неговата стрижна сила. Мини и снаряди идатъ и съ невъобразимъ трѣсъкъ блѣската гранитния колосъ и наизлѣзлитъ изъ окопитъ наши атакуващи части сж покосени. Смъртоносната стихия, която сами повикахме съ нашитъ тръби, се оказа по-силна отъ самитъ насъ и и ние почваме да гинемъ въ яростния вихъръ на неприятелскитъ батареи, които изсипватъ вагони снаряди по окопитъ, ходоветъ и прикритията.

Тржбната атака пропадна още въ началото. Тя е потушена така обмислено, колкото не обмислено биде решена и подета. И като гледамъ какъ сж покосени другаритъ офицери и войници, които излизатъ първи отъ окопитъ, мина ми презъ ума, че решението на атаката е било взето отъ бригадния полковникъ Поповъ или неговия началникъ щаба въ момента на лудостъ. . . Той бѣше получилъ поздравителна телеграма отъ Н. В. Князь Борисъ и за моментъ се е помислилъ Напалеонъ или нѣщо повече отъ него и въ дилириума на своята мисълъ, решава да извърши атака безъ да вземе предъ видъ, че войскитъ сж малко и изморени и че имъ липсватъ и всѣкакви други срѣдства за защита, когато се знае силата на врага — въ хора и въоръжение.

Защо сж тия излишни жертви? Защо е тая глупава театралностъ! О, не бива да разсждавамъ, азъ съмъ ниженъ чинъ, трѣбва само да мълча и изпълнявамъ заповѣди. Отъ мъжа почвамъ да плача като дете. Моя ревъ, обаче е безсиленъ да заглуши адския тътенъ, всрѣдъ който смъртта безразборно коси изобилната си жетва. Кога другъ пжтъ тя ще има такова изобилие.

— Тихоле, какво ти е? — Пита ме полковиятъ адютантъ и ме разтърсва, той мисли, че азъ съмъ полудѣлъ. Па мигъръ отъ тоя мой ревъ до лудостта, не е мигъ пжтъ?

— Остави ме! . . . Не мога да се задържа. . . Не биваше съ такава разточителностъ да се даватъ жертви.

— Всички видѣха несъстоятелността на атаката, но е късно да се поправи станалото. Командирътъ се противопоставя, но тамъ въ щаба на бригадата има луди хора. . .

Атаката е преостановена. Нейното продължаване е не само немислимо, а и престъпно. И почватъ да идватъ